

[Justitsministeren]

kelt eller nogle ganske få ledsagede udgange i den følgende halvårsperiode, hvorefter der på senere halvårlige fællesmøder tages stilling til, hvorvidt det er forsvarligt og hensigtsmæssigt at lade den indsatte få tilladelse til ledsaget udgang.

Den fornævnte sag drejer sig om en indsat, der ved østre landsret den 21. oktober 1980 blev idømt fængsel i 6 år for overtrædelse af straffelovens § 191 samt for ulovlig tvang og overfald af særlig farlig karakter. Den pågældende blev varetægtsfængslet den 11. december 1979. Halvdelen af straffen var udstået den 13. december 1982, medens $\frac{2}{3}$ af straffen vil være udstået den 13. december 1983.

På et fællesmøde i statsfængslet i Vridsløselille i foråret 1982 blev der givet tilladelse til udgang med ledsager. Senest i december 1982 blev der givet afslag på en ansøgning om udgang uden ledsager. Den indsatte har afviklet 7 ledsagede udgange uden misbrug. Den 18. januar 1983 undveg han imidlertid fra ledsageren under et familiebesøg.

Som oplyst i folketingets spørgetid den 13. oktober 1982 synes der generelt at være indtrådt et væsentligt fald i antallet af misbrug af ledsaget udgang. De senest foreliggende talmæssige oplysninger – der omfatter 3. kvartal af 1982 – bekræfter denne tendens.

Efter justitsministeriets opfattelse er der ikke i den konkrete sag eller på baggrund af den generelle udvikling grundlag for en ændring af den gældende praksis.

Spm. nr. S 534

Til *ministeren for skatter og afgifter* (21/1 83) af:

Lykketoft (S):

»Er ministeren enig i, at ligningslovens § 4 giver hjemmel til at beskatte kursgevinster hos leasinginteressentskaber, hvor der som en almindelig del af den samlede konstruktion indgår placering af likvide midler i nominelt lavtforrentede papirer med kort løbetid, og hvor kursgevinsten indgår som et væsentligt element i den fortjeneste, der opnås i interessentskabets levetid?«

Besvarelse (26/1 83):

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foihel):

1. I forbindelse med presseomtalen af leasinginteressentskaber har der bl. a. været nævnt eksempler på, at visse *andelsselskaber* har solgt en del af deres produktionsanlæg til et leasingselskab, som herefter har leaset det selv samme produktionsanlæg til det pågældende andelsselskab (sale and lease back). Sælger har derefter anvendt salgsprovenuet til køb af værdipapirer.

I den forbindelse kan det nævnes, at andelsselskaber ifølge selskabsskatteoven ikke beskattes af en indkomst opgjort efter skatte- lovgivningens almindelige regler herom. Sådanne selskaber beskattes i stedet på grundlag af en særligt opgjort indkomst, der beregnes ud fra selskabets formue. Ligningslovens § 4 har således ingen betydning for disse selskaber.

I øvrigt vil sådanne andelsselskaber under hensyn til den særlige beskatningsform formentlig slet ikke være interesserede i lavtforrentede papirer, men vil i givet fald i stedet investere i højtforrentede papirer.

2. Mange leasinginteressentskaber anvender formentlig kun deres finansielle arbejdsgrundlag – deltagernes indskud samt optagne lån i pengeinstitutter m.v. – til køb af driftsmidler m.v., der udlejes.

Sådanne selskaber vil derfor almindeligvis næppe have overskydende kapital, der kan anvendes til investering i værdipapirer.

Opstår der som led i et sådant selskabs virksomhed alligevel midlertidigt en vis ledig kapital, er det muligt, at denne kapital vil blive anbragt i værdipapirer for at få en rimelig forrentning. Der kan næppe siges at være behov for beskatning af kursgevinster, der opstår i denne forbindelse.

3. Visse leasinginteressentskaber er opbygget således, at det i forbindelse med erhvervelsen af de pågældende erhvervsaktiver er meningen, at der skal fremkomme en likviditet i interessentskabet, der skal anvendes til køb af nominelt lavtforrentede papirer med kort løbetid. Dette kan være tilfældet, hvor aktivet købes »prioriteret«, således at interessenternes indskud overstiger den kontante udbetaling for aktivet. Det kan også være tilfældet, fordi der i forbindelse med købet optages et udlandslån, samtidig med at aktivet belånes ved optagelse af et indenlandsk lån – f. eks. kreditforeningslån. I sådanne tilfælde er der tale om en slags dobbeltfinansiering.